

Kardinaal Cupich: USAID bevroering 'Kan eigenlijk de dood veroorzaken'

Het decreet van de Amerikaanse president Trump om de door het Congres toegekende buitenlandse hulp stop te zetten, heeft het werk van de U.S. Agency for International Development (USAID) in feite stilgelegd. De aartsbisschop van Chicago reflecteert op dit besluit en hoe het essentiële diensten voor honderden miljoenen mensen in gevaar zal brengen.

Door kardinaal Blase J. Cupich

In de loop van slechts een paar weken heeft de nieuwe regering plotseling de buitenlandse hulp voor 90 dagen stopgezet door drastisch te snijden in de financiering en in het personeel van het Amerikaanse Bureau voor Internationale Ontwikkeling. Dit heeft het netwerk van liefdadigheidsinstellingen die onze wereldwijde humanitaire hulp beheren, waaronder instellingen die door katholieken worden gefinancierd, in chaos gebracht. Dit is deels de reden waarom een federale rechter op 13 februari de regering opdroeg om de financiering te herstellen, gezien de “waarschijnlijkheid van een succesvolle claim dat de acties van de uitvoerende macht in strijd zijn met de grondwet en constituties van de Verenigde Staten”.

Hoewel een regering het recht en de plicht heeft om ervoor te zorgen dat het geld van de belastingbetaler verstandig wordt besteed, draagt het bevroeren van die hulp, zelfs voordat er sprake is van een dergelijke herziening, bij aan het lijden van mensen die honger lijden, dakloos zijn en bedreigd worden door ziekten. Terwijl de regering aankondigde dat levensreddende hulp zou worden vrijgesteld, worden deze vrijstellingen niet effectief geïmplementeerd. Een verlamde USAID betaalt niet op tijd voor vroegere en huidige werkzaamheden in deze levensreddende programma's, wat misschien blijvende schade toebrengt aan het vermogen van humanitaire hulporganisaties om levens te redden.

Dit is een van de redenen waarom de Amerikaanse Conferentie van Katholieke Bisschoppen op 18 februari een aanklacht indiende tegen de regering. “De conferentie is plotseling niet meer in staat om te zorgen voor de duizenden vluchtelingen die in ons land zijn verwelkomd en door de overheid aan de USCCB zijn toegewezen nadat ze een legale status hadden gekregen”, verklaarde aartsbisschop Timothy Broglio, voorzitter van de USCCB. De USCCB, die “elk jaar meer uitgeeft aan de hervestiging van vluchtelingen dan het aan fondsen ontvangt van de federale overheid”, volgens de rechtszaak, wacht nog steeds op terugbetalingen van de overheid van in totaal ongeveer \$13 miljoen voor uitgaven vóór 24 januari.

De beslissing om abrupt te snijden in de financiering van USAID leidde tot snelle reacties van de internationale gemeenschap, waaronder de Heilige Stoel:

“Volgens een verklaring van Caritas Internationalis, een confederatie van 162 katholieke hulporganisaties die actief zijn in meer dan 200 landen en gebieden, “zal het stoppen van USAID essentiële diensten voor honderden miljoenen mensen in gevaar brengen, decennia van vooruitgang in humanitaire en ontwikkelingshulp ondermijnen, regio's destabiliseren die afhankelijk zijn van deze kritieke steun en miljoenen veroordelen tot mensonterende armoede of zelfs de dood.

Het effect van deze bezuinigingen is onthutsend voor zowel kleine als grotere liefdadigheidsinstellingen, zoals Catholic Relief Services (CRS), het buitenlandse hulpprogramma van de Amerikaanse Conferentie van Katholieke Bisschoppen, opgericht in 1943.

Carolyn Woo, die CRS leidde van 2012 tot 2016 en ooit decaan was van het Mendoza College of Business aan de Universiteit van Notre Dame, geeft een huiveringwekkende beoordeling: “De bevroering [van buitenlandse hulp],” vertelde ze aan Our Sunday Visitor, “waar het programma's als deze beïnvloedt, zet echt de gezondheid en het levensonderhoud van mensen op het spel, en het kan zelfs de dood tot gevolg hebben.”

Dat komt omdat CRS elk jaar hulp biedt aan ongeveer 210 miljoen mensen in 120 landen - en, zoals Woo schrijft in een artikel in America van 7 februari, meer dan de helft van het budget komt van USAID-contracten. Halveer het budget van een liefdadigheidsinstelling en je halveert de hoeveelheid hulp die ze kan bieden.

Wat voor soort hulp biedt CRS? Terug naar Woo: “USAID-subsidies stellen CRS in staat om noodhulp en transformationele ontwikkeling op de lange termijn te bieden. Het werk omvat en integreert meerdere gebieden voor welzijn: voedsel, gezondheid, levensonderhoud, landbouw, onderwijs, water en sanitaire voorzieningen, ontwikkeling van kinderen, toegang tot kapitaal en vredesopbouw.”

Dit complexe werk is niet zomaar een aalmoes, maar een steuntje in de rug. Woo herinnert zich het verhaal van Ernesto, een boer die berooid raakte nadat de kosten jarenlang hoger waren dan de opbrengsten uit de verkoop van gewassen. Met de hulp van CRS leerde de boer een nieuw gewas duurzaam te verbouwen en met die eerste opbrengst kon hij zichzelf op weg helpen naar financiële stabiliteit. Al snel begon hij andere boeren deze methoden te leren en spaarde hij zelfs genoeg om zijn kinderen naar de universiteit te laten gaan. Dit programma werd gefinancierd door een subsidie van USAID.

Sommigen beweren dat het belemmeren van USAID nodig was omdat het “verspillend” is. Woo gaat daar ook op in door uit te leggen dat in de afgelopen drie decennia de armoede wereldwijd is gedaald van een derde van de bevolking naar een tiende, mogelijk gemaakt door internationale ontwikkelingshulp. Bovendien, merkt Woo op, “zijn zowel de moedersterfte als de kindersterfte met 50 procent gedaald”. Voor iedereen die prioriteit geeft aan levenskwesties is het moeilijk om je een beter rendement op een investering voor te stellen, gezien het feit dat USAID minder dan 1% van het federale budget vertegenwoordigt.

Maar de humanitaire crisis als gevolg van deze harde bezuinigingen is ook een vertrouwenscrisis - vertrouwen in de Verenigde Staten van Amerika, in hun vermogen om woord te houden en hun beloften na te komen. Zo'n verlies van vertrouwen kan verschrikkelijke gevolgen hebben.

Dit werd onmiddellijk benadrukt door kardinaal Christoph Schönborn, emeritus aartsbisschop van Wenen. In een recente column over het opzeggen van contracten schrijft de kardinaal: “Wat er nu in de Verenigde Staten gebeurt, is gevaarlijk”.

“Contracten bepalen grote delen van ons leven,” vervolgt de kardinaal. “De rechtsstaat gedijt op het feit dat verdragen van toepassing zijn.” Wanneer overeenkomsten worden geschonden, “dicteren de machtigen hun wil, ongeacht wat er contractueel is overeengekomen.”

“Loyaliteit en geloof, vertrouwen en veiligheid, en bovenal de zwakkeren, armen en weerlozen vallen weg,” gaat kardinaal Schönborn verder en stelt een eenvoudige maar indringende vraag: “Willen we dat?”

De “wij” doet er toe. Voor elk land is buitenlandse hulp een uiting van strategische wijsheid. Een wereld met minder menselijk lijden is per definitie een veiligere wereld. Een wereld waarin landen zich aan hun afspraken houden, is een wereld waarin ontwikkeling meer kans van slagen heeft. De weg naar verbetering van de menselijke conditie leidt niet naar binnen, maar veeleer vanuit onszelf, vanuit onze enclaves en naties, naar een duurzaam internationaal partnerschap en de authentieke bloei van de menselijke familie.

Ten slotte is buitenlandse humanitaire hulp ook, op een diepere manier, een uitdrukking van de waarden van een land. Tot de Amerikaanse waarden behoren nog steeds de zorg voor de minderbedeelden, het opkomen voor de onderdrukten en het opbouwen van langdurige vrede door solidariteit. De Verenigde Staten gaven uitdrukking aan de Amerikaanse waarden toen ze Europa hielpen bij de wederopbouw na de verwoestingen van de Tweede Wereldoorlog - dit is onze nalatenschap als natie en die mogen we nooit opgeven.

Als christenen volgen we de oproep van de Heer om onze naaste lief te hebben als onszelf, zelfs als dat moeilijk is. Maar er is een minder spirituele calculus om te overwegen: namelijk dat het verzwakken van het sociale vangnet thuis of in het buitenland uiteindelijk ons allemaal zal treffen, omdat niemand van ons onkwetsbaar is voor ziekte of ongeluk, hoe gezegend met gezondheid of rijkdom we ook zijn. Amerika zou er verstandig aan doen haar machtsbereik niet te overschrijden in een verbonden wereld. We weten immers nooit wanneer we de hulp van een barmhartige Samaritaan nodig hebben.

Dit artikel is overgenomen met toestemming van Chicago Catholic, de Engelstalige krant van het aartsbisdom Chicago.

Bron: vaticannews. (Vertaling DeepL)